

Predsednica »malce razočarana« z mirovniki? Kaj pa mi z njo?

»Moram vam čisto iskreno povedati, da sem bila na koncu malce razočarana. Ker govoriti o tem, da je treba storiti nekaj, da bo mir, je zelo lahko. Ko sem jih spraševala o tem, kaj konkretno mislijo, seveda konkretnih predlogov ni bilo ravno veliko, razen tega, da bi Izraelu morali dati dodatne sankcije.« Tako predsednica Republike Nataša Pirc Musar na vprašanje Tanje Gobec kaj je bila odgovorila mirovnikom, ki nas je minuli petek sprejela in ki smo ji bili predali Peticijo s pozivi k odločnejšemu zavzemanju Slovenije za mir v Ukrajini in Palestini. Intervju s državno poglavarko je TV Slovenija predvajala v ponedeljek.

Ko sem to slišal, sem predsednici takoj pisal, se ji še enkrat zahvalil za čas, ki si ga je bila s svojimi sodelavkami in sodelavci vzela za nas - vodil sem namreč delegacijo - in ugotovil, da Peticije ni bila prebrala dovolj pozorno, enako tudi nas ni bila poslušala. Sicer bi videla in slišala, da so bili naši pozivi, naši predlogi kaj storiti z omenjenima vojnoma še kako konkretni:

1. Pot v Moskvo, k Putinu, tako kot Orban, in povezovanje še s kom v EU, ki podobno misli o tem, da so za končanje vojne nujni pogovori in ne oboroževanje Ukrajine - glej Fica in morda kmalu tudi Milanoviča,
2. nasprotovanje včlanitvi Ukrajine v Natu in sicer nadaljnji širitvi zavezništva,
3. v zvezi z genocidom Palestincen pa konkretne sankcije proti Izraelu, vsaj take kot proti Rusiji, in še posebej poziv ZDA, Nemčiji, Češki in drugim zahodnim zveznicam, ki to počno, k prenehanju oboroževanja Izraela.

Spomnili smo jo v zvezi s tem na nedavna priporočila posebnega predstavnika EU za človekove pravice Olofa Skooga zunanjim ministrom unije, da naj članice povezave ustavijo prodajo orožja in do nadaljnjega prekinejo politični dialog z Izraelom, česar pa ministri niso storili in s tem priznali sodelovanje EU v genocidu.

Večkrat sem jo osebno pozval k izkazovanju več poguma pri teh odločitvah, pri čemer je ponavljala, da se ne gre pri teh rečeh solirati, da enotnosti v zvezi s Palestino in Izraelom v Evropski uniji žal ni, pa sem jo spomnil, da smo vendarle bili storili korak izven dogovorov, privolitev in usklajevanj v Bruslju ali z Washingtonom – ob priznanju Palestine skupaj z manjšo skupino evropskih držav: Španijo, Irsko in Norveško. *»Storimo to še enkrat! Povejmo zveznicam, ki še naprej pošiljajo orožje Netanyahujevemu režimu, da prispevajo k nadaljevanju masakra, da pristajajo na vlogo sostorilstva!«*

No, od tega obiska k predsednici Republike tudi sami, mirovniki, nismo pričakovali veliko, a zdelo se nam je pomembno, da bi nas slišala, tako kot nas je bila, priznam, da z večjim sočustvovanjem, predsednica Državnega zbora Urška Klakočar Zupančič, in da bi zapolnili tisti manko v naši komunikaciji z državnim vrhom, ki nam ga je silila

neodzivnost predsednika Vlade, Roberta Goloba. Po štirih neuspešnih prošnjah za sprejem, smo se sedaj odpovedali.

Kako dalje? Počakajmo na inavguracijo Donalda Trumpa. Zanimivo, da se še nihče od vidnejših zagovornikov članstva Ukrajine v Nato (Rutte, Leynova, Kallasova...) ni odzval na Trumpov napovedan veto k tem koraku, za katerega že od začetka ruske agresije dalje, evropski odločevalci trošijo na desetine milijard evrov, da bi Ukrajini obvarovali pravico do njega. Generalni sekretar Nata, Mark Rutte, kot da Trumpa ni slišal, je na ponedeljkovem srečanju v Bruslju z obrambnimi ministri EU ustrelil le napoved nujnega povečanja obrambnih izdatkov članic iz 2 na 3,5 ali več % BDPja. Trump jih zahteva kar 5%, sicer grozi z odstopom ZDA iz zavezništva. Upam, da bo naša javnost končno spoznala, da nam ni mesta v tej družini in da je čas da od nje odidemo v nevtralni, oz. neuvrščeni status.

Aurelio Juri

Koper, 14.1.2025